

at den er hævet. Den høitærede Minister har villet slaa en Fortolkning fast, som flere ikke kunne anerkjende, og det forekommer mig, at man dristigt kan overlade til Domstolene at afgjøre dette Punkt. Lager vedkommende Egn, som sætter stor Pris paa denne Lov, feil, ligge Vedkommende paa deres egne Gjæringer ved at antage noget Forkert, og have de Ret, er det Synd, at denne Lov skal slaa en Strøg over en Bestemmelse, som altsaa under denne Forudsætning maa siges at gjælde. Jeg skal som et Exempel paa, hvor farligt det er at tro, at en ministeriel Erklæring er fuldstændig rigtig og ubetinget at bygge paa som Lov, fremhæve en Lov, som for ikke mere end et Par Aar siden gik igjennem her i Thinget. Den ærede Minister fremlagde en Lov angaaende Fiskeri med saafaldte Drivvaad; Udtrykkene i denne Lov vare ikke meget stringente, og Folkethinget i Forbindelse med den høitærede Minister skjærpede Udtrykkene i Loven saaledes, at man troede, at nu kunde Domstolene ikke tage feil, men desuagtet hører det til Dagens Orden, at fattige Fiskere dømmes for Forseelser, og disse Domme stadfæstes ved Overretten. Derfor man vil have den Fortolkning slaaet fast, som Ministeren i Forbindelse med Udvalget enstemmig erklærede var stemmende med deres Opfattelse og som blev sanktioneret af begge Rigsdagens Afdelinger, maa man gaa til Højesteret, men det er en meget lang Omvei at gaa for at faae det, der virkelig har været Lovens Mening. Jeg fremhæver dette for at vise, at man ikke, fordi en Minister har den fulde Overbevisning, at en Lov skal forstaaes saaledes, maa gaa ud fra, at der ikke er nogen Fare forbunden med at lægge det til Grund som Lov, der kun er en Fortolkning. Dette er vor Grund til, at vi have stillet det Forslag til § 21, at denne Paragraf affattes saaledes: „Denne Lov gjælder ikke for Kjøbenhavn eller Færøerne“, og at det derimod ikke omtales, at Pl. af 6te Juni 1848 ophæves, saa at det altsaa bliver Domstolenes Sag at afgjøre, om den er hævet eller ikke. Jeg skal til yderligere Begrundelse deraf bemærke, at denne Afsat ikke var hævet i det oprindelige Forslag, saaledes som det kom fra Ministerens Haand, og Forslaget er altsaa, ligesom de andre to Ændringsforslag til §§ 2 og 19, i fuldkommen Overensstemmelse med Ministerens oprindelige Forslag. Jeg skal endnu kun sige, at da navnlig de to her opstillede Bestemmelser til §§ 2 og 19 ere foreslaaede af Ministeren og enstemmig vedtagne af Folkethinget, haaber jeg, at Thinget igjen enstemmig vil vedtage dem.

Indenrigsministeren: Jeg maa først rette nogle af de Bemærkninger, den ærede sidste Taler gjorde, idet jeg antager, at han ikke har opfattet eller rigtig husket den Sag, hvorom han talte. Det ærede Medlem sagde, at disse Forslag

vare stillede af mig ved denne Sags 2den Behandling, men det er ikke ganske rigtigt; nei, disse Forslag vare omredigerede af mig, men de vare blevne vedtagne, ikke efter mit Forslag, men imod mit Raad ved denne Sags 2den Behandling, og det er altsaa forsaavidt meget ukorrekt, naar det ærede Medlem siger, at det er to Forslag, der tidligere vare opstillede af mig. Ligeledes er det heller ikke rigtigt, naar det ærede Medlem sagde, at Pl. af 6te Juni 1848 ikke fandtes i det oprindelige Lovforslag; den findes deri. Forøvrigt finder jeg, at der ikke er nogen Anledning til at indlade sig paa de Ændringsforslag, der her foreligge, thi deres Vedtagelse er ensbetydende med Lovens Forkastelse. De Herrer ville naturligvis have gjort sig Rede for, at enhverformodt Forandring i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, gjør det til en Umulighed at faae det vedtaget i det andet Thing, idet det jo ikke kan blive vedtaget der, undtagen gennem et Fællesudvalgs Forhandlinger, som der jo nu ikke længere er Tid til. Jeg maa altsaa henstille til det ærede Thing, hvorvidt det overhovedet vil have Loven eller ikke. Jeg for mit Vedkommende beklager, at de to Ændringsforslag, der her ere stillede til §§ 2 og 19, ikke fandt Naade for Landsthingets Dine; men selv om der var Tid dertil, tror jeg, at det vilde være umuligt at overvinde den Modstand, der gjorde sig gjældende i det andet Thing lige over for disse to Bestemmelser, hvilken Modstand man næsten støttede paa Grundlovens § 87. Jeg skal navnlig lige over for Forslaget til § 2 tillade mig at sige, at jeg ved denne Sags 2den Behandling her i Thinget udtalte, at jeg troede, at man her lagde meget større Vægt paa denne Bestemmelse, end den i Pragis vilde vise sig at have. Hvad § 2 angaar, da anser jeg den ikke for at være af nogen Betydning, undtagen for saa vidt der er givet Anvendelse af § 2 i § 19, thi der erkjender jeg, at Forholdet kan være saaledes, at man maa sige, at det er ganske billigt, om den i de der nævnte Nødstilfælde kunde bringes til Anvendelse. Altsaa, jeg for mit Vedkommende vilde i og for sig ikke have Noget imod, at Ændringsforslagene til §§ 2 og 19 atter bleve vedtagne, naar der blot var Mulighed for, at de kunde bringes igjennem i det andet Thing, eller at deres Vedtagelse i alt Fald ikke var ensbetydende med at fæste denne Lov tilside. — Hvad angaar de to andre Ændringsforslag til §§ 6 og 21, da har jeg saa bestemt som vel muligt udtalt mig imod dem; de ere af en saadan Betskaffenhed, at heller ikke jeg kunde tage imod dem. Det staar altsaa til det ærede Thing at overveie, hvorvidt det ønsker Loven eller ikke. At jeg nødig ser Loven forkastet, behøver jeg neppe at sige, thi der er saa Love, som der fra min Side er anvendt saa meget Arbejde paa som netop denne. At jeg finder Loven god, har jeg allerede tidligere sagt, og det kan selvfølgelig ikke gjøre den mindre god, at disse to